

Harcolnunk kell a hitünkért!

2023 január 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A keresztény kultúra tenni akarásra nevel, nem pedig áldozati pózra...

Két héttel ezel?tti írásomban arra a kérdésre kerestem a választ, hogy mit jelent kereszténynek lenni, mit kell tennünk, egyáltalán, tetteken múlik-e az elkötelez?désünk Krisztus iránt. (A részleteket itt találják a kedves olvasók: https://magyarnemzet.hu/velemeny/2022/12/mit-jelent-keresztenynek-lenni-kell-e-templomba-jarni) A cikk végén felmerült a kereszténységnek egy másik aspektusa, és megígértem, hogy legközelebb ezt is körbejárjuk… Íme.

A kereszténység két megközelítésben is értelmezhet?. Az egyik a vallási kereszténység, a másik a keresztény kultúra és az abból ered? „politikai kereszténység”.

A vallási kereszténység a szakrális életünket, személyes hitünket jelenti. A parancsolatok teljesítését, és még inkább a kegyelem elfogadását. Azt, hogy befogadjuk Krisztust az életünkbe, s?t az életünket az ? kezébe adjuk.

Ezt az angol „leap of faith”-nek nevezi. Fura, de nemcsak hagyományosan nem létezik a magyarban konkrétan ez a mondás, de szemben számos más, az angolból átvett, meghonosított kifejezéssel, még csak fordítás sem született rá. Szó szerint hitbéli, hitben végzett, hittel teli ugrást jelent, és leginkább – bár messze nem pontosan – a „vakhit” szónak feleltethet? meg. Ahhoz hasonló, amikor úgy ugrunk bele a medencébe, hogy fogalmunk nincs, van-e benne víz, mégis vállaljuk, mert biztosak vagyunk benne, hogy van, anélkül, hogy err?l el?tte konkrétan meggy?z?dtünk volna. Nyilván egy medencénél, egy fejes vagy szaltó el?tt mindig érdemes alaposan tájékozódni; ott jóval nagyobb a kockázat és a bizonytalanság, mint Krisztusnál. A „leap of faith” épp azt jelenti, hogy Krisztusra bízzuk magunkat, életünk irányítását; mert empirikus tapasztalatok hiányában is százszázalékosan megbízunk benne.

Krisztusra bízni az életünket természetesen nem jelent semmittevést, sem pedig önfeladást. S?t nagyon is határozott cselekvést jelent, teljes mértékben vállalva önmagunkat.

És valahol itt ér össze a kett?, itt lépünk át a kulturális kereszténységbe. A kereszténység hangsúlyozza az egyén szabad döntését. Ez kifejezetten bibliai eredet?, hiszen Isten szabad akaratot ad az embernek. Szent Pál „keresztény szabadságról” beszél; arról, hogy az ember önmaga keresse és akarja a jót, szemben a b?nnel. A m?vészek, alkotók évszázadokon keresztül úgy igyekeztek megvalósítani önmagukat, hogy közben valamilyen magasabb rend?, transzcendens „jóságot”, „szépséget” is szerettek volna megjeleníteni abban, amit létrehoztak, legyen szó akár festészetr?l, építészetr?l, irodalomról vagy zenér?l. De a középkor tudósai, orvosai, felfedez?i, innovátorai is mind-mind az Isten által teremtett világot akarták megismerni; a világot jobbá tev? újításaikat, cselekedeteiket mindig valamilyen isteni inspiráció vezette. Ett?l kell?en szerények és alázatosak is voltak, nyitottak is maradtak a fels?bb hatalomtól érkez? további inspirációra. Ami aztán újabb egyéni teljesítményekre késztette ?ket.

A protestantizmus ennél is több teret enged az egyénnek: a nehézségekkel szembeni helytállás mellett a személyes boldogulást, gyarapodást is kifejezetten erénynek tartja (különösen a kálvinizmus). Ugyanakkor a pompát, az öncélú élvezetet, a látványos dics?séget elutasítja, így a protestáns ember még inkább Isten dics?ségére cselekszik.

És ez a két er?, a teremt?, él? Isten iránti mély lelki elkötelezettség, mellette (vagy még inkább, általa) az ember saját akaratának érvényesülése, képességeinek kibontakoztatása az, ami folyamatos fejl?désre, újabb és újabb teljesítményekre ösztönözte a keresztény világot, ezáltal növekv? prosperitást hozott neki. Ezekre a fundamentumokra épült Európa kulturális-politikai berendezkedése. (Ami aztán elterjedt a világ további, Európa által kolonizált részein is.) Ezt jelenti a kulturális, illetve az abból ered? politikai kereszténység. Ami egész életformánk alapja, beleértve a szekuláris intézményeinket, mindennapjainkat is.

Ez a fajta „Isten által inspirált individualizmus” egyetlen más kultúrában, vallási-filozófiai rendszerben sincs így jelen. Természetesen ?k is számos értéket hoztak létre, adtak a világ és az élet kérdéseire koherens, az adott társadalmak körülményeihez leginkább illeszked? válaszokat (beleértve a hitbéli, vallási válaszaikat is). Érdekes lenne ezen konkrét válaszokat alaposabban megnézni, de ez kimerítené a jelen írás kereteit. Meg is van, hol folytatjuk legközelebb…

Most viszont maradjunk még a kulturális, politikai kereszténységnél. Ami tehát, a fentiek értelmében, organikusan következik a vallási, hitbéli kereszténységb?l. Illetve, egészen pontosan, amikor a judaizmusból ered?, annak próféciáit beteljesít?, Krisztusban megtestesül? keresztény hit ráépült a görög–római kultúrára, akkor olyan, fizikailag nem megfogható, „földöntúli” er?t hozott létre, amely évezredes távlatokra determinálta az európai emberek jöv?jét. És aminek az eredményeit élvezzük ma is.

Sajnos ez az er? azonban kifulladni látszik. És ahogy egyre inkább veszít a lendületéb?l, úgy válik egyre inkább önfeladóvá is. A magukat kereszténydemokratának nevez? pártok, politikusok már nemhogy nem Isten dics?ségére cselekszenek, hanem sokuk már nem is hisz benne.

A keresztény papok, vallási vezet?k pedig homokba dugják a fejüket. Vélhet?en a legjobb szándékkal, a Bibliára való hivatkozással, kizárólag elvi síkon értelmezik és alkalmazzák a tanításokat, távol tartva magukat a politikától.

Mintha Krisztus üzeneteinek érvényesülése független tudna lenni attól a fizikai, gyakorlati, politikai valóságtól, amiben élünk.
De nem tud. Ma már nincs vallási, hitbéli kereszténység kulturális kereszténység nélkül. A keresztény hit nem képes a keresztény kultúra nélkül létezni. S mindkett? összt?z alatt van. Összehangolt támadás folyik a teljes judeo–hellén–keresztény civilizációval szemben. Egyrészt kívülr?l, a radikális iszlám világából, másrészt belülr?l, az ateista–progresszív–globalista, valójába nihilista, a hagyományainkat teljesen eltörölni akaró politikai er?k fel?l.

És ezekkel az er?kkel szemben bizony harcolni kell. A „tartsd oda a másik orcádat”, vagy az „aki megdob k?vel, dobd vissza kenyérrel” nem m?ködik. Pontosabban de, m?ködhet, csak értelmezni kell tudni Krisztus szavait és tetteit. Valóban, ? a szeretetr?l beszélt, és hogy a gonoszságot jóval, a gy?löletet szeretettel kell legy?zni. De ebben van egy kulcsszó: „gy?zni”. Krisztus a gonosz, a sötétség felett aratott gy?zelemr?l beszélt.

Sohasem mondta, hogy a keresztények veszítsenek, adják fel, hódoljanak be. Épp ellenkez?leg. Azt mondta, hogy harcoljanak a hitükért.

Az egyén számára ez jelenthet vereséget, akár (mártír)halált. De a hitnek, a kereszténységnek, a világosságnak gy?zedelmeskednie kell. Ennek a harcnak rendelje magát alá a keresztény ember (itt jutunk vissza a hitbéli kereszténységhez, önmagunk nem fel-, hanem átadásához), és igenis harcoljon. A szeretet erejével, de ha kell, karddal is. A „megbocsátó Krisztus” mellett ott van a Bibliában a „korbácsos Krisztus” is, aki saját kezével veri ki a kufárokat a jeruzsálemi templomból. És nem azért, mert ott egy pillanatra eltávolodik a kereszténységt?l, „elveszti a fejét”, hibázik, b?nös lesz, bármi ilyesmi. Hanem megmutatja egyrészt, hogy nincsenek kompromisszumok, nem fér bele „egy kis csencselés”, Isten házát nem lehet t?le idegen célokra használni; másrészt pedig azt, hogy a megbocsátás, a felebarátod szeretete nem azt jelenti, hogy a keresztény ember er?tlen, hogy vele szemben a másik bármit megtehet. Vagy hogy a kereszténységnek minden, rá tör? veszedelemmel szemben toleránsnak kellene lennie.

A keresztény vallás az igazság kimondására és a szeretetre szólít fel, nem pedig a valóság tagadására, a „gy?löletbeszéd” betiltásának nevében. A keresztény kultúra tenni akarásra nevel, nem pedig áldozati pózra. A keresztény hit a fajtalankodást, a nemi eltévelyedést kerek perec b?nnek nevezi, nem pedig ünneplend? „másságnak”. A keresztény kultúra a más kultúrák értékeinek befogadásáról szól, nem pedig a sajátunk feladásáról. Aki a krisztusi tanokkal szembemen? ideológiákkal és a keresztény kultúra elpusztításán munkálkodó politikai er?kkel van egy platformon, az – hiába is hiszi ezt magáról – sohasem lehet keresztény.
Aki pedig jó kulturális és politikai célokért küzd, de nem Krisztus vezérli ebben, az elkerülhetetlenül kudarcra van ítélve. Mert öner?b?l kevesek vagyunk. Kulturális-politikai kereszténység sincs hitbéli kereszténység nélkül.

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu



Ajánló